

Reguła o. Theissling (23.IV.1923 – 23.IV.1964)

REGUŁA BRACI I SIÓSTR TRZECIEGO ZAKONU ŚWIECKIEGO ŚW. DOMINIKA.

ROZDZIAŁ I.

O istocie i celu trzeciego Zakonu.

1. Trzeci Zakon świecki Braci Kaznodzieji, czyli Zakon od pokuty św. Dominika, zwany także Milicją Jezusa Chrystusa, jest to zgromadzenie wiernych żyjących wśród świata, którzy stawiający się uczestnikami zakonnego i apostołskiego życia Zakonu Braci Kaznodzieji, według właściwej sobie Reguły przez Stolicę Apostolską potwierdzonej, dążą do chrześcijańskiej doskonałości pod kierownictwem tegoż Zakonu.
2. Celem Trzeciego Zakonu jest uświęcenie własne czyli dążenie do doskonalszego życia chrześcijańskiego, staranie się zarazem o zbawienie dusz w sposób odpowiedni stanowi ludzi żyjących wśród świata.
3. Środki zaś do osiągnięcia tego celu, oprócz przykazań wspólnych (wszystkim wiernym) i obowiązków stanu, są następujące: zachowanie niniejszej reguły, ciągła modlitwa i o ile to może być liturgiczna, przystępowanie do pokuty św., dzieła apostołstwa wiary i Kościoła oraz miłosierdzia, według możliwości własnego stanu.
4. Zrzeszenia, na jakie dzieli się Trzeci Zakon, nazywają się bractwami albo stowarzyszeniami (sodalicjami). Może jednak ktoś być przyjętym do Trzeciego Zakonu, dla szczególnej przyczyny, mimo iż do jakiegoś związku nie należy.
5. Stowarzyszenia tercjarskie nie mogą być ważnie zakładane bez zezwolenia Ordynariusza i o ile to być może mają być oddzielne dla mężczyzn i dla niewiast.
6. Cokolwiek (w regule) jest wyrażonem w rodzaju męskim odnosi się również tym samym prawem i do niewiast, chyba że z samych już słów lub z natury rzeczy co innego wypływa.
7. Niech będą również, o ile to być może i stowarzyszenia kapłanów świeckich, którzyby pod kierownictwem jakiegoś z Ojców zakonnych dążyli do doskonalszego życia apostołskiego.

ROZDZIAŁ II.

O mających być przyjętymi i o warunkach przyjęcia.

8. Aby Zakon ten mógł stale i ciągle wzrastać w dobrem co, jak to każdy widzi najwięcej zależy od przyjmowania doń osób należycie do tego usposobionych, nikt do Trzeciego Zakonu nie może być przyjętym, Jeżeli po dokładnem zbadaniu i dostatecznej próbie, nie okaże się według roztropnego zdania Dyrektora, iż jest: katolikiem, prowadzącym uczciwe życie, cieszącym się dobrą sławą, mającym szczerze pragnienie dążenia do chrześcijańskiej doskonałości, dającym zarazem nadzieję wytrwania w dobrem postanowieniu, przede wszystkim jeśli Jest młodym. Co więcej, jako prawy syn w Panu św. Dominika, musi być Prawdy katolickiej wiary, według swojego stanu i możliwości, nie tylko miłośnikiem, ale i szermierzem prawdziwym. Jak również pełnym Czci dla św. Stolicy Apostolskiej.
9. Tak dopiero usposobieni, wszyscy wierni obojga płci, czy to duchowni czy to świeccy, z wyjątkiem osób Zakonnych, jak i osób do innego trzeciego Zakonu już należących, tak wolni, jak małżeństwem związani, po ukończeniu lat osiemnastu, ci ostatni Jednak za pozwoleniem O. Prowincjała dla słusznej przyczyny udzielonem, mogą być wpisane w poczet Trzeciego Zakonu Braci Kaznodzieji.
Związani małżeństwem, nie mogą zazwyczaj być przyjętymi bez zezwolenia drugiej strony, chyba że z ich strony lub i z drugiej istnieje przyczyna, dla której według rozsądnego zdania należałoby inaczej postąpić.
10. Do Trzeciego Zakonu mogą przyjmować:
 - a. Generał Zakonu lub Prowincjał w obrębie swojej władzy.
 - b. Dyrektor Trzeciego Zakonu prawnie ustanowiony dla swojego stowarzyszenia lub przez tegoż w pojedynczych wypadkach ustanowiony delegat.
 - c. Każdy kapłan przez Generała Zakonu lub Prowincjała delegowany. W miejscach jednak, gdzie stowarzyszenie prawnie istnieje, nie może delegat z władzy sobie powierzonej robić użytku bez zgody Dyrektora tegoż stowarzyszenia lub specjalnego pozwolenia delegującego. Delegacja udzielona przez

Generała Zakonu trwa na całe życie, delegacja zaś dana przez Prowincjała musi być potwierdzoną przez jego następcę.

11. Aby ktoś do stowarzyszenia Trzeciego Zakonu był wpisany, potrzeba, aby oprócz przychylnego zdania Dyrektora, zgodziła się na to i rada stowarzyszenia.

ROZDZIAŁ III.

O ubiorze Braci i Sióstr.

12. Całkowity ubiór Trzeciego Zakonu, sporządzony ze zwykłej materji wełnianej, składa się z habitu białego koloru, z skórzanego paska, którym się biodra opasuje a nadto dla braci z płaszczem z kapturem czarnego koloru, dla sióstr zaś z welonu i opaska z białego płótna.

13. Zwykli tercjarze zamiast pełnego ubioru, mają nosić pod świeckimi szatami przynajmniej mały z wełnianej materji biały szkaplerz.

14. Tercjarze podczas publicznych św. obrzędów mogą nosić pełny ubiór Trzeciego Zakonu lub inne szczególne odznaki, według zwyczajów miejscowych, ale tylko za pozwoleniem biskupa miejscowego (raz na zawsze otrzymanem).

15. Zakazuje się publicznie nosić pełnego ubioru Trzeciego Zakonu poza św. obrzędami, chyba za specjalnem pozwoleniem Generała Zakonu i miejscowego biskupa.

16. Po śmierci wszyscy Tercjarze mogą być przybrani w pełny ubiór albo Trzeciego Zakonu albo też samego wielkiego Zakonu Braci i Sióstr.

17. Ubranie świeckie niech będzie odpowiednie do wieku i stanu; w niem ma się przebijać skromność chrześcijańska, zwłaszcza co do formy należy usunąć wszelką próżność światową, jak to przystoi sługom i służebnikom Chrystusa.

ROZDZIAŁ IV.

O sposobie przyjmowania do trzeciego Zakonu i poświęceniu habitu.

18. Po ukończeniu czasu próby, postulanci zostają przyjęci przez Dyrektora lub jego delegata przed ołtarzem kościoła lub w innem odpowiednim miejscu według ceremonjału Trzeciego Zakonu, w obecności przynajmniej kilku członków Stowarzyszenia. Można przyjąć postulanta i bez świadków, ale wtedy, gdy nie ma być wpisany do jakiegoś Stowarzyszenia.

19. Przez legalne przyjęcie habitu, tem samem uczestniczą we wszystkich łaskach duchownych tak Braci jak i Sióstr Zakonu.

20. Każdy nowy szkaplerz należy poświęcić. Poświęcenia tego dokonać mogą, prócz tych, którzy mają władzę przyjmowania do obłóczyn, wszyscy kapłani naszego Zakonu; w miejscach zaś gdzie niema braci naszego Zakonu ani Dyrektora Stowarzyszenia, taką władzę posiadają kapłani upoważnieni do słuchania spowiedzi św.

ROZDZIAŁ V.

O nowicjacie i profesji.

21. Zanim nowicjusze zostaną dopuszczeni do profesji, mają przez cały rok pod kierunkiem Mistrza nowicjatu uczyć się reguły, aby zapoznać się z przepisami obowiązkami i z duchem św. O. Dominika.

22. Po ukończeniu roku nowicjatu, albo już przedtem, jeśli tego wymagają szczególne warunki danej osoby. Dyrektor za pozwoleniem większości Rady Stowarzyszenia przypuszcza nowicjusza do profesji.

23. Ci, którzy zostali prywatnie przyjęci do Trzeciego Zakonu, mogą być przypuszczeni do profesji wedle roztropnego sądu tego, który ma odpowiednią władzę.

24. Profesja polega na uroczystej obietnicy, ale bez ślubu, życia wedle reguły Trzeciego Zakonu Braci Kaznodzieji.

25. Profesję składa się w następujący sposób:

„Na cześć Boga wszechmogącego, Ojca i Syna i Ducha św.. Błogosławionej Panny Marji i św. Dominika, ja N. N. wobec was Dyrektora i Przeora (lub Przeorysza) Stowarzyszenia Trzeciego Zakonu od pokuty św. Dominika w tem miejscu założonego w zastępstwie Najprzewielebniejszego Generała Zakonu, czynię profesję, że chcę żyć według reguły i ustaw Braci i Sióstr tegoż Zakonu od pokuty aż do śmierci.”

26. W każdym Stowarzyszeniu dla własnych członków ma być książka, w której spisuje się imię przyjętego, dzień jego obłóczyn i profesji. Którzy prywatnie przyjmują tercjarzy, mają wysłać podobne informacje do O. Prowincjała tego terytorjum, w którym tercjarz zwykle przemieszkuję, lub do Przełożonego, od którego otrzymał władzę.

27. Bracia Trzeciego Zakonu po złożeniu takiej profesji, która jest wieczystą, są obowiązani do wytrwania w tym Zakonie, i bez słusznej przyczyny nie mogą przenieść się do innego trzeciego Zakonu.

ROZDZIAŁ VI.

O odmawianiu Oficjum.

28. Tercjarze mają odmawiać codziennie: albo dawne Oficjum, złożone z „Ojcze nasz,” albo małe Oficjum do Matki Bożej według rytu zakonnego, albo cały różaniec (15 dziesiątek), albo, jeśli mają przeszkodę to jedno z małych Oficjów, w naszym Zakonie potwierdzonych, lub też trzecią część różańca (5 dziesiątek).

29. Ci, którzy odmawiają dawne Oficjum złożone z „Ojcze nasz,”—mają odmówić na Jutrznię dwadzieściaosiem „Ojcze nasz” i „Zdrowaś,”— na nieszpory czternaście, — na każdą inną godzinę kanoniczną siedem. Nadto mają zmówić Skład Apostolski „Wierzę w Boga” na początku jutrzni, przed prymą i przy końcu kompletu. Jutrznię zwykle się odmawia w przeddzień lub też rano tego samego dnia, inne godziny kanoniczne przed południem, nieszpory zaś i kompletę przed końcem dnia. Zresztą wszystkie godziny kanoniczne można odmówić w każdej porze dnia, byle tylko zachowano porządek godzin kanonicznych.

30. Kapłani i wogóle wszyscy mający święcenia, zadośćczynią temu obowiązkowi przez odmawianie swego brewjarza, lecz raz dziennie niech odmówią Responsorjum „O spem miram” z wierszem i oracją na cześć św. Dominika.

31. Kapłani Tercjarze, mogą uzyskać od Generała Zakonu pozwolenie używania brewiarza i mszału według kalendarza Zakonu.

ROZDZIAŁ VII.

O spowiedzi, Komunii św. i innych ćwiczeniach duchownych.

32. Do sakramentu pokuty i Eucharystji, o ile nie mają słusznych przeszkód, mają przystępować dwa razy miesięcznie. Jeśli zaś częściej, a nawet codziennie chcieliby przyjmować Komunię św. to ta ich pobożność jest pochwały godna.

33. Tercjarze wedle możliwości niech się starają codziennie słuchać Mszy św. i to z całą uwagą i pobożnością, odprawiać rozmyślanie i oddawać się innym ćwiczeniom duchownym, zgodnym z duchem Zakonu.

34. Szczególne nabożeństwo i miłość niech mają do najwierniejszej Opiekunki całego Zakonu Najśw. P. Marji, Jej Oblubieńca św. Józefa, Patrjarchy św. Dominika, Dziewicy Seneńskiej św. Katarzyny, patronki Trzeciego Zakonu, oraz do wszystkich Świętych i Błogosławionych Zakonu.

35. W kościele niech się zachowują z największym szacunkiem zwłaszcza w czasie nabożeństw tak, by byli przykładem dla wszystkich wiernych.

36. Gorąco się poleca, by w poszczególnych stowarzyszeniach przynajmniej raz do roku odprawiono rekolekcje i to przynajmniej przez trzy dni.

ROZDZIAŁ VIII.

O postach.

37. Prócz dni postów i wstrzemięźliwości przez Kościół św. ustanowionych, Tercjarze, którzy nie mają poważnych przeszkód, mają zachować post ścisły w wigilję uroczystości M. B. Różańcowej, św. O. Dominika i św. Katarzyny Seneńskiej. Nadto i zgodnie z duchem pokuty Zakonu i z dawną regułą, chwalebną jest rzeczą jeśli zachowują ścisły post w piątki całego roku i oddają się innemu ćwiczeniom pokutnym, a to za zgodą Dyrektora lub też roztropnego spowiednika.

ROZDZIAŁ IX.

O unikaniu rozrywek i zabaw światowych.

38. Niech się wstrzymają od wszelkiego wychodzenia nieużytecznego dla nasycenia tylko ciekawości. Niech nie uczęszczają ani na tańce ani na światowe uczty, ani na próżne widowiska. Gdyby się od tych wszystkich nie mogli wstrzymać, niech z potrzeby uczynią cnotę, a jeśli jest czas, niech proszą o pozwolenie O. Dyrektora, lub przynajmniej niech go o tem powiadomią.

ROZDZIAŁ X.

O szacunku względem Przełożonych i osób duchownych.

39. Tercjarze niech największym szacunkiem otaczają biskupów i swoich proboszczów, wszystkie zaś należności, które im się należą czyto wedle istniejących w danym miejscu przepisów czy też zwyczajów, niech wiernie spłacają. Co do innych osób duchownych, to każdej wedle jej stopnia i godności niech szacunek okazują.

ROZDZIAŁ XI.

O uczynkach apostołstwa i miłości.

40. Idąc w ślady Patrjarchy św. Dominika i Serafickiej Dziewicy Katarzyny Seneńskiej, wszyscy Tercjarze sercem żarliwym i hojnym niech oddadzą, poświęcą swe życie dla chwały Bożej i zbawienia bliźnich.

41. Pamiętni tradycji naszych przodków niech słowem i czynem pracują dla Prawdy katolickiej wiary, dla Kościoła i Stolicy Apostolskiej, wszędzie i zawsze występując jako nieugięci obrońcy ich praw. Również niech użyć swą pomocy w pracach apostołskich, zwłaszcza swego Zakonu.

42. Niech się oddadzą uczynom miłosierdzia i miłości, odpowiednio do czasów i potrzeb miejscowych, czy to prywatnie czyli wspólnie, wedle swej możności, pod kierunkiem Przełożonych.

43. Niechaj chętnie pomagają swemu proboszczowi w dziełach pobożnych parafji,—a zwłaszcza jeśli okaże się tego potrzeba, w udzielaniu chłopcom i dziewczętom nauki katechizmu.

ROZDZIAŁ XII.

O odwiedzeniu chorych i używaniu im pomocy.

44. W stowarzyszeniach mają być wyznaczeni infirmarze, którzy wedle wskazówek Dyrektora z miłością mają odwiedzać chorych członków i starać się im pomóc tak w duchownych jak i w materialnych potrzebach.

ROZDZIAŁ XIII.

O śmierci Braci i o modlitwach za umarłych.

45. Jeśli który Tercjarz umrze, o jego śmierci należy innych członkówawiadomić w odpowiednim czasie, a wszyscy członkowie tegoż Stowarzyszenia mają osobiście wziąć udział w pogrzebie zmarłego, chyba że mają słuszną przeszkodę.

46. Nadto w ciągu ośmiu dni od chwili otrzymania wiadomości o śmierci, każdy członek tego samego Stowarzyszenia ma za jego duszę odmówić trzecią część różańca (5 dziesiątków) wysłuchać jedną Mszę św. i przyjąć raz Komunię św.

47. Codziennie każdy ma odmówić za żywych i umarłych całego Zakonu jedno „Ojcze nasz,” „Zdrowaś” i „Wieczne odpoczywanie.”

48. Nadto, każdy w ciągu roku ma dać na trzy Mszy św. lub przynajmniej tyleż wysłuchać na intencję Braci i Sióstr, tak żywych jak i umarłych.

ROZDZIAŁ XIV.

O Przełożonych trzeciego Zakonu.

49. Trzeci Zakon św. Dominika podlega zupełnie bezpośredniej władzy Generała Zakonu, dlatego od niej zależą całe stowarzyszenia, poszczególni członkowie i wszyscy Dyrektorowie w tych rzeczach które się tyczą sposobu życia w stosunku do reguły.

50. Prócz Generała Zakonu, także Prowincjałowie w granicach swojej prowincji, z urzędu swego mają władzę nad Trzecim Zakonem.

51. Generał Zakonu i Prowincjałowie mają prawo wizytowania, czy to osobiście czy przez innych, poszczególne Stowarzyszenia i to corocznie, a nawet częściej o ile tego okaże się potrzeba. Wszyscy i poszczególni przyjmą z wdzięcznością i pokorą wszystkie rozporządzenia, które wydadzą jako odpowiednie przed Panem, a więc ich rady, wskazówki, nakazy i napomnienia, a nawet usunięcie piastującego jaki urząd.

52. Tercjarze, którzy nie są członkami jakiegoś Stowarzyszenia, jako swych Przełożonych mają uważać Generała Zakonu lub Prowincjała. Wszyscy inni, wpisani do Stowarzyszenia podlegają władzy Dyrektora i innym przełożonym danego Stowarzyszenia.

53. Mianowanie Dyrektora dla Stowarzyszeń przy kościołach Zakonu należy wyłącznie do Generała Zakonu lub Prowincjała. Przy innych kościołach potrzeba nadto zezwolenia biskupa miejscowego.

54. Urząd Dyrektora trwa przez trzy lata; po upływie tego czasu może być na nowo mianowanym.

55. Dyrektor w ciągu swego urzędowania może wszystko wykonywać, co się tyczy duchownego prowadzenia członków. Co zaś do przemówień, musi zachować prawo kościelne.

56. Dyrektorzy z kleru świeckiego raz na rok mają przysłać Prowincjałowi sprawozdanie o stanie i rozwoju Stowarzyszenia sobie powierzonego.

ROZDZIAŁ XV.

O piastujących urzędy w trzecim Zakonie.

57. W każdym Stowarzyszeniu ma być Przeor, Subprzeor, Mistrz nowicjuszków, i inni, sprawujący różne urzędy i członkowie Rady.

58. Rada Stowarzyszenia nie może liczyć ponad dwunastu członków. Z prawa należą do Rady: Przeor, Subprzeor i Mistrz nowicjuszków.

59. Przy założeniu Stowarzyszenia, wszystkich, którzy mają piastować jakiś urząd, mianuje Prowincjał; podobnie czyni to po rozwiązaniu Rady. Rada zaś uważa się za rozwiązana, gdy albo wszyscy jej członkowie lub przeważna ich część z jakiegokolwiek przyczyny nie może wypełniać swych obowiązków.

60. Okres sprawowania urzędów i brania udziału w Radzie rozciąga się na trzy lata; lecz corocznie Dyrektor odnawia trzecią część Rady, w porozumieniu z pozostałym;

W roku, kiedy ma nastąpić mianowanie nowych przełożonych, naprzód Dyrektor uzupełnia Radę, — następnie wraz z pełną Radą wybiera Przeora i innych przełożonych. i w razie rozbieżności zdań między Dyrektorem a Radą, należy się odnieść do Prowincjała.

ROZDZIAŁ XVI.

O obowiązkach Przeora i innych urzędnikach Stowarzyszenia.

61. Obowiązkiem Przeora to dokładanie wszelkich starań, aby wszyscy zachowali przepisy Reguły. Ma pilnie czuwać, aby żaden z członków nie miał ani w chodzie, ani w swym układzie, ani w ubiorze, coś takiego co by słusznie mogło gorszyć oczy innych. Jeśli zauważy, że ktoś przekracza przepisy lub je zaniedbuje, ma z miłością upomnieć lub skarcić, — albo jeśli będzie uważał za stosowniejsze niech powiadomi Dyrektora Stowarzyszenia, aby on sam napomniął.

62. Subprzeor zastępuje Przeora w razie jego nieobecności.

63. Inni piastują takie urzędy, które ze względu na miejscowe zwyczaje i potrzeby poszczególnych Stowarzyszeń, lepiej odpowiadają.

64. Dyrektor zwołuje Radę i jej przewodniczy i to tyle razy, ile razy jej głosy są potrzebne, albo według przepisów Reguły albo też dla spraw większej wagi.

ROZDZIAŁ XVII.

O zebraniach Braci.

65. Tercjarze mają mieć wspólne zebranie raz na miesiąc, o naznaczonym dniu i godzinie, aby wysłuchać słowa Bożego z ust Dyrektora i wziąć udział we Mszy św. o ile by godzina była ku temu stosowna.

66. Dyrektor ma czytać i wyjaśniać Regułę, pouczać co mają czynić, poprawiać błędy i niedbalstwa, tak jak uważa zgodne z chwałą Bożą i duchem Reguły.

67. Należy odmówić modlitwy za żywych i umarłych i udzielić absencji za przewinienia przeciwko Regule.

ROZDZIAŁ XVIII.

O upominaniu Braci.

68. Jeśliby jakiś członek dopuścił się ciężkiej winy, a upomniany przez Dyrektora, nie poprawił się, wedle stanu osoby i wielkości winy ma być lżej lub ciężej ukarany. Może być do czasu wykluczony ze Stowarzyszenia, albo też zupełnie usunięty, ale tylko za zgodą Rady i po dwukrotnym upomnieniu, po których się nie poprawił. Tak usunięty nie może być powtórnie przyjęty, chyba za zgodą Rady Stowarzyszenia.

69. Tylko Generał Zakonu lub Prowincjał mają władzę bez uprzedniego napomnienia usunąć członka Trzeciego Zakonu dla ważnych powodów; a jeśli zachodzi wypadek zgorszenia, to mogą to uczynić bez żadnego poprzedniego napomnienia.

ROZDZIAŁ XIX.

O dyspensach.

70. Generał Zakonu ma pełną władzę dyspensowania z jakiegobądź przepisu tej Reguły. Podobnie Prowincjał w granicach swej jurysdykcji;

Dyrektor w swym Stowarzyszeniu lub delegowany od nich, może z rozumnej przyczyny swym Tercjarzom w poszczególnych wypadkach udzielać dyspensy.

ROZDZIAŁ XX.

O sposobie obowiązującym tej Reguły.

71. Przepisy tej Reguły, prócz praw boskich i ludzkich, nie obowiązują Braci i Siostry pod grzechem wobec Boga, lecz tylko do kary którą już sama Reguła naznacza, lub którą Dyrektor naznaczy na podstawie rozdziału osiemnastego. Bracia zaś, pamiętni swej profesji niech zachowują wszystkie przepisy tej Reguły, przy pomocy łaski Pana naszego i Zbawcy Jezusa Chrystusa, który z Ojcem i Duchem św. żyje i króluje Bóg po wszystkie wieki. Amen.

* * *

DEKRET.

Ojciec św. Pius XI. z Bożej łaski Papież, na audjencji, udzielonej niżej podpisanemu Sekretarzowi św. Kongregacji „de Religiosis” przyzwalając na prośby Najprzewielebniejszego O. Generała Zakonu Kaznodziejskiego, aprobował i potwierdził Regułę Braci i Sióstr Trzeciego Zakonu świeckiego św. Dominika, regułę, już przedtem potwierdzoną przez Najwyższych Pasterzy Innocentego VII. i Eugenjusza IV. teraz zaś do obecnych czasów zastosowaną a przez św. Kongregację przejrzaną, taką, jaka się znajduje w obecnym egzemplarzu, którego autograf przechowuje się w archiwum tejże św. Kongregacji, nadewszystko zastosowawszy w niej przepisy Prawa Kanonicznego.

Dan w Rzymie, ze Sekretarjatu św. Kongregacji „de Religiosis” dn. 23 kwietnia 1923.

C. Kardynał Laurenti Pref.
Maurus M. Serafini Ab. S. B.